

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

สถาบันราชภัฏเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น มีวัตถุประสงค์ให้การศึกษาวិชาการและวิชาชีพชั้นสูง ทำการวิจัย ให้การบริการทางวิชาการแก่สังคม ปรับปรุง ถ่ายทอด และพัฒนาเทคโนโลยี ทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม ผลិតครูและส่งเสริมวิทยฐานะครู (พระราชบัญญัติสถาบันราชภัฏ พ.ศ.2538 อ้างถึงในสุวัฒน์ ช่างเหล็ก, 2540-2541) ดังที่ สำนักงานเลขาธิการคุรุสภา (2539) ได้กำหนดเกณฑ์มาตรฐานวิชาชีพครูของคุรุสภา พ.ศ.2537 ไว้ 11 มาตรฐานคือ ปฏิบัติกิจกรรมทางวิชาการเกี่ยวกับการพัฒนาวิชาชีพครูอยู่เสมอ ตัดสินใจปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ โดยคำนึงถึงผลที่จะเกิดกับผู้เรียน มุ่งมั่นพัฒนาผู้เรียนให้เต็มตามศักยภาพ พัฒนาแผนการสอนให้สามารถปฏิบัติได้เกิดผลจริง พัฒนาสื่อการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพอยู่เสมอ จัดกิจกรรมการเรียนการสอน โดยเน้นผลถาวรที่เกิดแก่ผู้เรียน รายงานผลการพัฒนาคุณภาพของผู้เรียนได้อย่างมีระบบ ปฏิบัติตนเป็นแบบอย่างที่ดีแก่ผู้เรียน ร่วมมือกับผู้อื่นในสถานศึกษาอย่างสร้างสรรค์ ร่วมมือกับผู้อื่นอย่างสร้างสรรค์ในชุมชน แสวงหาและใช้ข้อมูลข่าวสารในการพัฒนา

สำหรับหลักสูตรวิชาชีพครูของสถาบันราชภัฏนั้น กรมการฝึกหัดครู (2537) กล่าวว่า ได้บรรจุอยู่ในสาขาวิชาการศึกษาศาสตรบัณฑิตศึกษา ซึ่งเป็นหลักสูตรที่มุ่งผลิตครูที่มีความรู้ความสามารถและทักษะในการสอนระดับมัธยมศึกษา โดยมีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนที่สำเร็จการศึกษาสาขาวิชาการศึกษาศาสตรบัณฑิตศึกษา มีคุณสมบัติดังต่อไปนี้

1. มีเจตคติที่ดีต่อการเป็นครู มีความรัก ความศรัทธา ในวิชาชีพครู มีค่านิยมที่พึงประสงค์ มีคุณธรรมและจริยธรรม ตลอดจนมีจิตใจใฝ่สัมฤทธิ์ พัฒนาค้นเองอยู่เสมอ
2. มีความรู้และเทคนิควิธีที่จะปฏิบัติงานในหน้าที่อย่างมีประสิทธิภาพ
3. มีความคิดสร้างสรรค์ มีทักษะและวิจารณญาณในการแก้ปัญหา
4. มีสุขนิสัยที่ส่งเสริมคุณภาพทางกายและทางใจ ทั้งในส่วนตนและส่วนรวม
5. มีจิตสำนึกในการพัฒนาสังคม เห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าประโยชน์ส่วนตน

ส่วนตน

6. มีจิตใจเป็นประชาธิปไตย กระตือรือร้นที่มีส่วนร่วมในการปกครองแบบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข และยึดมั่นในสถาบันชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์
7. รักษาเอกลักษณ์และวัฒนธรรมอันดีของชาติ และมีความสำนึกในความเป็นคนไทย

ศิลปศึกษาเป็นโปรแกรมหนึ่งที่บรรจุอยู่ในสาขาวิชาการศึกษาศาสตร์ โดยมีลักษณะเด่นคือ เน้นการให้ความรู้ในภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถและทักษะในการปฏิบัติงานด้านศิลปศึกษา เป็นครูศิลปะสอนในโรงเรียนประถมศึกษา มัธยมศึกษา และอุดมศึกษาได้ มีความสามารถเข้าใจเด็กและผลงานทางด้านศิลปะเด็กได้เป็นอย่างดี (กรมการฝึกหัดครู, 2537) สอดคล้องกับ อุบล ตูจินดา (2532) กล่าวเสริมว่า การจัดการศึกษาศิลปะในระดับประถมศึกษาเป็นขั้นความรู้กว้าง ๆ ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เป็นขั้นของการตรวจสอบค้นหา ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายเป็นขั้นของการเตรียมตัว ส่วนชั้นอุดมศึกษาเป็นขั้นของการแสวงหาเฉพาะด้าน และที่สำคัญคือมีความสามารถในการประกอบอาชีพได้หลายแขนง เช่นเป็นครูสอนวิชาศิลปะในโรงเรียนต่าง ๆ ทำงานบริษัทที่จำเป็นต้องใช้งานศิลปะเข้าไปเกี่ยวข้องทำธุรกิจส่วนตัวได้ คุมงานและบริหารงานด้านศิลปะในสถานประกอบการได้ (กรมการฝึกหัดครู, 2537) โดยมีจุดประสงค์เฉพาะโปรแกรมวิชาศิลปศึกษา ดังนี้

1. เพื่อสร้างเสริมและพัฒนาผู้เรียนให้มีความสามารถทางการรับรู้ด้านทัศนศิลป์
2. เพื่อสร้างเสริมผู้เรียนให้มีความซาบซึ้งในคุณค่าทางทัศนศิลป์ทั้งของตะวันตกและตะวันออก
3. เพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสร้างสรรค์งานทัศนศิลป์
4. เพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถวิเคราะห์ วิวิจารณ์และรู้ประวัติความเป็นมาของงานทัศนศิลป์
5. เพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสอนศิลปะในระดับต่าง ๆ โดยเฉพาะในระดับมัธยมศึกษา
6. เพื่อให้ผู้เรียนสามารถพัฒนามรดกทางศิลปะและวัฒนธรรมอันดีงามของชาติ (กรมการฝึกหัดครู, 2537)

สำหรับโครงสร้างของหลักสูตร โปรแกรมวิชาศิลปศึกษานั้นมีจำนวนหน่วยกิตตลอดหลักสูตรไม่น้อยกว่า 146 หน่วยกิต และแบ่งสัดส่วนออกเป็น 3 หมวดวิชา คือ หมวดวิชาพื้นฐานทั่วไป 40 หน่วยกิต หมวดวิชาเฉพาะด้าน 96 หน่วยกิต และหมวดวิชาเลือกเสรี 10 หน่วยกิต จากวัตถุประสงค์เฉพาะ โปรแกรมวิชาศิลปศึกษาและจำนวนหน่วยกิตข้างต้นได้มุ่งเน้นความสำคัญไปที่หมวดวิชาเฉพาะด้านมากที่สุด เพราะเป็นหมวดวิชาที่มุ่งส่งเสริมและพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ความเข้าใจ ทักษะและเจตคติในวิชาเฉพาะด้านใดด้านหนึ่ง ทั้งในด้านเทคนิคและการจัดการงานอาชีพ โดยให้สามารถนำไปประกอบอาชีพได้อย่างมีประสิทธิภาพ (กรมการศึกษาคูหา, 2537)

ปัจจุบันศิลปศึกษาได้รับการพัฒนาขึ้นมาอีกระดับหนึ่ง ทั้งทางด้านบุคลากรทางวิชาการ ทางด้านกระบวนการเรียนการสอนและทางด้านกิจกรรมศิลปะ แต่ก็ยังไม่เป็นไปอย่างเอกภาพในเชิงอุดมการณ์ หรือยังไม่เป็นไปอย่างทั่วถึงในระดับประเทศ ซึ่งจุดอ่อนเช่นนี้ควรได้รับการพัฒนาต่อไป (วิรุณ ตั้งเจริญ, 2536) เพื่อมุ่งเน้นความเป็นเลิศทางวิชาการด้านศิลปศึกษาตลอดจนสร้างความสำเร็จที่พึงประสงค์แก่สังคม (ผดุง พรหมมูล, 2529) ดังนั้น กรมการศึกษาคูหา (2537) จึงได้มอบหมายให้หน่วยศึกษานิเทศก์ดำเนินการปรับปรุง หลักสูตรวิทยาลัยครู สาขาวิชาการศึกษา พ.ศ. 2530 เมื่อวันที่ 19-22 พฤษภาคม 2535 ที่วิทยาลัยครูบ้านสมเด็จเจ้าพระยา ปัจจุบันได้ใช้เปิดสอนมาจนถึงปัจจุบันมีบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีแล้ว 2-3 รุ่น ซึ่งหน่วยศึกษานิเทศก์ได้ติดตามผลและประมวลปัญหาเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรวิทยาลัยครูด้วยกระบวนการและวิธีการต่างๆ จากการประมวลข้อมูลเบื้องต้น โปรแกรมวิชาในสายศิลปกรรมและศิลปประยุกต์ (ในที่นี้รวมโปรแกรมวิชาศิลปศึกษาด้วย) มีความจำเป็นที่จะต้องดำเนินการปรับปรุงในบางส่วนของหลักสูตร รหัสวิชาและคำอธิบายรายวิชาให้มีความสมบูรณ์ต่อไป วิชาศิลปนิพนธ์ในโปรแกรมวิชาศิลปศึกษาก็ได้มีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงจากรหัสวิชา 2642904 จำนวน 4(200) หน่วยกิต เป็นวิชาโครงการศึกษาศิลปะส่วนบุคคลรหัสวิชา 2002902 จำนวน 3(2-2) หน่วยกิต ทั้งนี้เพื่อให้หลักสูตรมีความทันสมัยและสอดคล้องกับลักษณะของผู้เรียนและสภาพของสังคมในปัจจุบัน

วิชาโครงการศึกษาศิลปะส่วนบุคคลหรือวิชาศิลปนิพนธ์นั้น ได้จัดอยู่ในหมวดวิชาเฉพาะด้านและมีลักษณะเป็นการศึกษาด้วยตนเอง ซึ่งจุดมุ่งหมายโดยตรงของการศึกษาด้วยตนเองนั้น สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของสถาบันอุดมศึกษาที่มุ่งหวังให้ผู้เรียน เรียนรู้ด้วยตนเอง และรู้จักที่จะค้นคว้าเพิ่มเติมเมื่อจบการศึกษาไปแล้ว (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2539) และสอดคล้องกับ วิชัย วงษ์ใหญ่ (2537) ได้กล่าวเสริมว่า การเรียนรู้ด้วยตนเองเป็นการเน้นคุณค่าของตนเอง การกระทำ การตัดสินใจ การตัดสินใจคุณค่าด้วยตนเอง พึ่งตนเองมากที่สุด มีความ

มั่นใจ ภูมิใจที่เป็นตัวของเขาเอง การเรียนเป็นรายบุคคล ผู้เรียนมีอิสระและเสรีภาพในการเรียน ได้ 3 ประการ คือ เสรีภาพที่จะก้าวไปตามความสามารถของเขา เสรีภาพที่จะเลือกวิธีการเรียนการสอน และเสรีภาพที่จะเลือกเนื้อหาสาระตามความต้องการและความสนใจของเขาเอง

ไพฑูริย์ สีนลารัตน์ (2524) กล่าวว่า องค์ประกอบพื้นฐานของการสอนแบบศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองนั้น มีองค์ประกอบที่ควรทำความเข้าใจอย่างน้อย 3 ประการคือ บทบาทของผู้เรียน ผู้สอน อุปกรณ์การเรียนการสอน และทักษะพื้นฐาน

1. บทบาทของผู้เรียนผู้สอน

ก. บทบาทของผู้สอน ประกอบด้วย

1. ผู้วางแผน
2. ผู้เตรียมการ
3. ผู้ให้คำปรึกษา
4. ผู้ประเมินผล

ข. บทบาทของผู้เรียน ในการสอนแบบนี้ผู้เรียนมีบทบาทสำคัญมาก โดยที่ผู้สอนจะต้องชี้แจงให้เข้าใจคือ

1. ผู้เรียนต้องทำความเข้าใจกับจุดมุ่งหมายของวิชาให้ชัดเจน
2. ผู้เรียนจะต้องสำรวจตนเองว่าถนัด สนใจ ด้านใด
3. เลือกวิธีการศึกษาที่เหมาะสมสอดคล้องกับตนเอง
4. ควรพบอาจารย์ผู้สอนหรืออาจารย์ที่ปรึกษาอยู่เสมอ

2. อุปกรณ์การเรียนการสอน อุปกรณ์ประกอบการเรียนการสอนนั้นมีความสำคัญอย่างมากสำหรับการสอนให้ค้นคว้าด้วยตนเอง อุปกรณ์โดยทั่วไปจะประกอบด้วย

- ก. เอกสารแนะนำวิชาเรียน
- ข. หนังสือวารสาร จุลสารอื่น ๆ
- ค. อุปกรณ์ด้านวัสดุและเครื่องมือเครื่องใช้อื่น ๆ
- ง. สถานที่และเครื่องอำนวยความสะดวกอื่น ๆ

3. ทักษะพื้นฐาน องค์ประกอบที่สำคัญของการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง คือทักษะพื้นฐานในตัวผู้เรียน ทักษะเหล่านี้จะประกอบด้วย

- ก. การอ่าน เป็นการศึกษาทางเดียวที่ผู้เรียนจะได้รับมากที่สุด
- ข. การบันทึก เป็นสิ่งสำคัญที่อาจารย์ผู้สอนควรบอกกล่าวนิสิตนักศึกษาให้

ทราบคือการบันทึก และควรได้บันทึกแหล่งที่มาไว้โดยละเอียดสำหรับการอ้างอิงหรือใช้ประโยชน์

อื่น ๆ ต่อไป

ค. การตีความ ผู้สอนควรอธิบายให้ผู้เรียนรู้จักใช้วิธีการทางวิทยาศาสตร์ในการตัดสินใจปัญหาหรือแก้ไขปัญหาคือ

ง. การรายงาน เป็นการเสนอแนวคิดเนื้อหาหรือเรื่องราวให้ผู้อื่นอ่าน จึงจำเป็นต้องเสนออย่างมีลำดับขั้นตอน มีรูปแบบที่แน่นอน ภาษาสำนวนเข้าใจง่าย ชัดเจน

นอกจากนี้วิชาโครงการศึกษาศิลปะส่วนบุคคลยังเป็นวิชาบังคับที่มีความสำคัญมากที่นักศึกษาในระดับชั้นปีที่ 4 โปรแกรมวิชาศิลปศึกษาทุกคนจะต้องขออนุญาตจากอาจารย์ประจำวิชาและหัวหน้าภาควิชาเพื่อขอทำการศึกษางานนอกแบบในกรณีพิเศษที่ตนเองเสนอ หรือเป็นงานที่น่าสนใจและก่อให้เกิดประโยชน์ต่ออาชีพของตน (กรมการศึกษาคณะครู, 2537) ดังที่ อารียา คลังชำนาญ (2536) กล่าวว่า นักศึกษาต้องแสดงศักยภาพในการทำงานของตนเองออกมาอย่างเต็มที่ในทุกขั้นตอน ไม่ว่าจะเป็นขั้นตอนของการกำหนดปัญหา การรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์และสังเคราะห์ข้อมูล การคิดค้นหาแนวทาง ตลอดจนการลงมือปฏิบัติงาน เพื่อผลิตผลงานที่มีคุณค่าทางความคิดและมีความสมบูรณ์ทางรูปแบบออกมาให้ได้ สอดคล้องกับแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2540-2544) กล่าวถึง วัตถุประสงค์ในแผนงานหลักที่ 2 : การพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอนว่า เพื่อให้ผู้เรียนได้พัฒนาขีดความสามารถของตนเองได้เต็มตามศักยภาพและมีความสมดุลทั้งทางด้านร่างกาย ปัญญา จิตใจ และสังคมเป็นผู้รู้จักคิด วิเคราะห์ ใช้เหตุและผลเชิงวิทยาศาสตร์ มีความคิดรวบยอด รักการเรียนรู้ รู้วิธีการ และสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง มีเจตคติที่ดีมีวินัย มีความรับผิดชอบและมีทักษะที่จำเป็นต่อการพัฒนาตน พัฒนาอาชีพ และดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2539)

โดยมีขั้นตอนการดำเนินงานของนักศึกษาในวิชาโครงการศึกษาศิลปะส่วนบุคคล ของสถาบันราชภัฏ ดังนี้

1. ศึกษาและค้นคว้าเพื่อหารูปแบบของตนเอง
2. นำเสนอแบบร่างต่ออาจารย์ที่ปรึกษา และปรับปรุงแก้ไข
3. ศึกษาผลงานของศิลปินที่เกี่ยวข้องกับเรื่องราวหรือใช้กระบวนการเดียวกัน
4. ปฏิบัติงานจริงและปรับปรุงแก้ไข
5. ศึกษาเอกสารและข้อมูลที่เกี่ยวข้องเพื่อเขียนเอกสาร
6. สอบการนำเสนอผลงานศิลปะ และส่งเอกสาร
7. แก้ไขข้อบกพร่องของผลงานและเอกสาร

8. นำผลงานชิ้นที่สมบูรณ์ส่งภาควิชา และนำเอกสารส่งภาควิชา ห้องสมุด และอาจารย์ที่ปรึกษา (อัญชลี เปล่งวิทยา, 2531)

วิชัย หวังไชยะ (2536) ได้จัดทำโครงการจิตรกรรมเรื่อง Face of Bangkok (1994) กล่าวว่า ในแรกจะประสบปัญหาในการเลือกโครงการ ถึงแม้ว่าจะไม่ได้ค้นพบลักษณะรูปแบบเฉพาะตนที่ชัดเจนก็ตาม โดยกล่าวถึงปัญหาที่พบในการทำงาน แบ่งเป็น 2 ส่วนใหญ่ ๆ คือ

1. ปัญหาของตัวงาน ในด้านการขยายภาพ SKETCH ไว้ให้เป็นความจริง ในด้านการควบคุมรอยแปรงที่ไม่เหมือนกับงานที่ SKETCH ไว้และในด้านการใช้เทคนิค SILK SCREEN
2. ปัญหาการดำเนินงาน ในด้านทุนทรัพย์ นับว่าสิ้นเปลืองและในด้านเวลา ทำให้งานเกิดความล่าช้า ในด้านระเบียบวินัยการบังคับตนเองในด้านอารมณ์ในการทำงานและในด้านความยุ่งยากในการซื้อหาอุปกรณ์ต่าง ๆ สอดคล้องกับ นุชชนัย แม่บุญเรือน (2536) ที่ได้จัดทำโครงการเรื่อง ภาพประกอบหนังสือสามมิติ “ดวงดาว 12 ราศี” กล่าวถึงปัญหาที่พบในการทำงานว่า เนื่องจากเนื้อเรื่องมีจำนวนมาก และเงินทุนน้อย ผู้ค้าใช้จ่ายไม่ไหว ผลที่ตามมาคือ ไม่ได้รูปแบบอย่างที่คิด ดังที่ศิริโรจน์ ผลพันธิน (2529) กล่าวว่า การถ่ายทอดจินตนาการและแนวความคิดออกมาเป็นรูปแบบต่าง ๆ เพื่อสื่อความหมายให้ผู้อื่นได้เกิดความเข้าใจและมีอารมณ์ร่วมเป็นสิ่งที่ยากมาก เพราะนอกจากจะถ่ายทอดให้เกิดความคล้อยตามได้แล้ว ยังต้องมีความสวยงามอีกด้วย

นอกจากนี้ บพิตร กตัญชลีกร (2536) ได้กล่าวสรุปผลการประชุมสัมมนาภายใต้หัวข้อเรื่อง นิเทศศิลป์ในทศวรรษหน้า เมื่อวันที่ 19 กันยายน 2536 ที่ภาควิชาศิลปะ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์สถาบันราชภัฏ ว่า บัณฑิตที่จบการศึกษาจากแขนงวิชาออกแบบนิเทศศิลป์ยังขาดทักษะในการปฏิบัติงาน ความรู้ในวิชาชีพยังไม่เพียงพอ และยังต้องการการปรับตัวอีกมาก เพื่อมีความพร้อมในการจะเข้าสู่ตลาดแรงงานในวิชาชีพออกแบบนิเทศศิลป์

จากความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาดังกล่าว แสดงให้เห็นว่าปัญหาการดำเนินงานของนักศึกษาในวิชาโครงการศึกษาศิลปะส่วนบุคคล ในหลักสูตรศิลปศึกษา ของสถาบันราชภัฏ นอกจากจะเป็นวิชาที่ผู้เรียนจะต้องศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองแล้ว ยังเป็นวิชาบังคับที่มีความสำคัญมากต่อนักศึกษาโปรแกรมศิลปศึกษาในชั้นปีที่ 4 ทุกคน ที่จะต้องศึกษาเรื่องที่ตนเองมีความถนัด เพื่อปฏิบัติงานในภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ ตลอดจนนำเสนอผลงานที่มีคุณค่าทางความคิด และมีความสมบูรณ์ทางรูปแบบออกมาให้ได้ (กรมฝึกหัดครู, 2537) จะเห็นได้ว่าการดำเนินงานใน

วิชาโครงการศึกษาศิลปะส่วนบุคคลของนักศึกษาในชั้นปีที่ 4 จึงเปรียบเสมือนเป็นการทดสอบ ความรู้ ความสามารถ และความคิดรวบยอดของนักศึกษา ก่อนที่นักศึกษาจะจบการศึกษาในสาขา วิชาชีพนี้ เพื่อออกไปสู่ตลาดแรงงานจริง ๆ (อาริยา คลังชำนาญ, 2536) ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ตระหนัก ถึงความสำคัญของนักศึกษาในชั้นปีที่ 4 เป็นอย่างยิ่ง ทั้งนี้จะเป็นประสบการณ์อันมีค่าที่จะติดตัว ผู้เรียนตลอดไป นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2540 - 2544) ที่มุ่งหวังให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเอง และรู้จักที่จะค้นคว้าเพิ่มเติมเมื่อจบการศึกษาไปแล้ว ดังนั้น จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องศึกษาปัญหาการดำเนินงานของนักศึกษาในวิชาโครงการ ศึกษาศิลปะส่วนบุคคล ในหลักสูตรศิลปศึกษา ของสถาบันราชภัฏ ในด้านบทบาทของผู้สอน บทบาทของผู้เรียน อุปกรณ์การเรียนการสอน และทักษะพื้นฐานของผู้เรียนเป็นการเร่งด่วน ทั้งนี้ เพื่อเป็นประสบการณ์อันมีค่าที่จะเกิดขึ้นกับผู้เรียนในการประกอบอาชีพทางศิลปะ และเพื่อ สร้างสรรค์และพัฒนาสังคมในอนาคตต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาปัญหาการดำเนินงานของนักศึกษา ในวิชาโครงการศึกษาศิลปะส่วนบุคคล ในหลักสูตรศิลปศึกษา ของสถาบันราชภัฏ ในด้านบทบาทของผู้สอน บทบาทของผู้เรียน อุปกรณ์การเรียนการสอน และทักษะพื้นฐานของผู้เรียน

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วยหัวหน้าภาควิชาศิลปะ อาจารย์ประจำ ภาควิชาศิลปะ และนักศึกษาโปรแกรมวิชาศิลปศึกษา ระดับปริญญาตรี 4 ปี เฉพาะชั้นปีที่ 4 ปีการศึกษา 2541 ในสถาบันราชภัฏ มหาสารคาม บุรีรัมย์ สุรินทร์ และสงขลาเท่านั้น
2. การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาปัญหาการดำเนินงานของนักศึกษาในวิชาโครงการ ศึกษาศิลปะส่วนบุคคล ในหลักสูตรศิลปศึกษา ของสถาบันราชภัฏ ในด้าน บทบาทของผู้สอน บทบาท ของผู้เรียน อุปกรณ์การเรียนการสอน และทักษะพื้นฐานของผู้เรียน

คำจำกัดความ

ปัญหาการดำเนินงาน หมายถึง ปัญหาการดำเนินงานของนักศึกษาในหลักสูตรศิลปศึกษาในด้านบทบาทของผู้สอน บทบาทของผู้เรียน อุปกรณ์การเรียนการสอน และทักษะพื้นฐานของผู้เรียน (ไพฑูริย์ สินลาร์ตัน, 2524)

วิชาโครงการศึกษาศิลปะส่วนบุคคล หมายถึง รายวิชาบังคับมี 3 หน่วยกิต ที่นักศึกษาโปรแกรมวิชาศิลปศึกษา ระดับปริญญาตรี 4 ปี ชั้นปีที่ 4 ในภาคเรียนที่ 2 ทุกคนจะต้องศึกษาในกรณีพิเศษที่ตนเองเสนอซึ่งเป็นที่น่าสนใจและก่อให้เกิดประโยชน์ต่ออาชีพของตน

สถาบันราชภัฏ หมายถึง สถาบันราชภัฏที่มีนักศึกษาในหลักสูตรศิลปศึกษา ในชั้นปีที่ 4 ประจำปีการศึกษา 2541 เท่านั้น ซึ่งประกอบด้วย สถาบันราชภัฏมหาสารคาม สถาบันราชภัฏบุรีรัมย์ สถาบันราชภัฏสุรินทร์ และสถาบันราชภัฏสงขลา

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อทราบถึงปัญหาการดำเนินงานของนักศึกษาในวิชาโครงการศึกษาศิลปะส่วนบุคคล ในหลักสูตรศิลปศึกษา ของสถาบันราชภัฏ
2. เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาและปรับปรุงรูปแบบการจัดการดำเนินงานของนักศึกษาในวิชาโครงการศึกษาศิลปะส่วนบุคคลในด้านต่าง ๆ ให้มีความเหมาะสม และให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น
3. เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาค้นคว้าและวิจัยในเรื่องที่เกี่ยวกับการดำเนินงานของนักศึกษาในวิชาโครงการศึกษาศิลปะส่วนบุคคลต่อไป